

[Løje.]

med Priserne i 1937—38. Hvad Indtægtspriserne angaar, skal jeg bl. a. nævne, at naar man sætter Priserne paa Sukker i 1909—14 til 100, har de i indeværende Aar forholdsmæssigt været 119. Men der er ogsaa en anden Side af denne Sag, som har betydelig Interesse, og det var den højtærede Statsminister ikke inde paa ved denne Lejlighed. Det afgørende er jo ikke, hvad Landbruget opnaar for sine Salgsvarer. Det er i høj Grad afgørende for Rentabiliteten, hvilke Udgifter man efterhaanden har bebyrdet Landbruget med paa de mange forskellige Omraader. Ogsaa paa dette Punkt giver den paagældende Meddelelse fra Landøkonomisk Driftsbureau meget gode Oplysninger.

Hvis Tallet paa Landbrugets Udgifter paa de forskellige Omraader i 1909—14 sættes til 100, bliver Forholdstallet for 1937—38 for visse Ting, som jeg nu skal nævne, følgende: Den Radsaamaskine, hvormed Landbrugeren saar sin Sæd, kostede i 1937 185 Kr. i Forhold til 100 i 1909—14. Den Selvbinder, hvormed han mejer sin Sæd, kostede i 1937—38 243 Kr. i Forhold til 100 i 1909—14. Den Hesterive, hvormed han river Stubbene for at faa det hele med, kostede i den sidste Periode 196 Kr. mod 100 i den første, og den Tærskemaskine, han anvender ved Tærskning af sin Sæd, kostede 251 mod 100. Disse Tal kunde suppleres med mange andre Oplysninger fra samme autentiske Kilde, men det vilde rimeligvis føre for vidt at komme ind derpaa ved denne Lejlighed. Jeg skal kun ganske kort omtale, at Forholdstallet for de Brædder, han skal anskaffe, hvis han vil bygge sig en Lade til Opbevaring af Sæden, er 265 og for det Tagpap, han skal anvende til Tagbeklædning af den samme Lade, 255. Naar dertil kommer, at Timelønnen for Bygningshaandværkere er 274 nu i Forhold til 100 for 1909—10, faar man et noget bedre Billede af Landbrugets Stilling, end man faar ved at høre Statsministerens Bemærkning om, at Landbruget er det stærkest beskyttede Erhverv her i Landet. Men er det saadan, at hele denne Lovgivning skaber Mulighed for betydelige Misforstaaelser i store Dele af Befolkningen uden for Landbrugserhvervet, saa er det jo ogsaa saadan, at hele Ordningspolitikken har skabt store Modsetningsfor-

hold inden for Landbruget selv. Vi har i frisk Minde — det er ikke helt overstaaet endnu —, hvilken Harme der har hersket i betydelige Landbrugskredse over for den nugældende Svineordning, hvor næsten alle uden Undtagelse har følt sig ilde behandlet. De middelstore eller store Landejendomsbesiddere, der har maattet afgive Svinekort i betydeligt Omfang til de mindre Landejendomsbesiddere, har følt dette som en blodig Uret, men ogsaa Brugere af de mindre Ejendomme har været utilfredse. Man kunde fristes til at bruge det Udtryk, at de har følt sig snydt og bedraget. De har ikke faaet de Kort, de egentlig havde ventet. Det ærede Medlem Hr. N. P. Andreasen, Formanden for de danske Husmandsforeninger, kan vist nok tale med derom, og det er muligt, vi faar Oplysninger derom ved en senere Lejlighed. Der er altsaa ikke nogen, der har været tilfreds med den nugældende Svineordning, end ikke Husmændene, som den dog var tænkt at skulle gavne. Dette har Regeringen for sin paa-staaede gode Vilje.

Det, jeg ganske kort her har nævnt, er de økonomiske og rent menneskelige Følger af denne Lovgivning, hvor man tager fra den ene og giver til den anden, hvor man først gennemfører et opskruet Omkostningsniveau, tilsigtet eller ikke tilsigtet, der skaber uoverskuelige Vanskeligheder for Eksporterhvervene, og derefter søger at bøde paa Skaden ved den Ordningspolitik, som vi er stærkt inde i. Men som jeg bemærkede før, har man ikke ad den Vej i nogen Maade kunnet bøde paa det Forhold, at de store Udgifter er det, der generer Eksporterhvervene saa uhyre stærkt. Men vi maa naturligvis fra Partiet Venstres Side erkende, at naar Regeringen trods de indhøstede Erfaringer ikke vil forstaa, at de Veje, vi er inde paa, ikke fører til Maalet, maa der nødvendigvis træffes Foranstaltninger, der i større Udstrækning end hidtil retter paa de skæve Forhold, og Forslag til Lov om Tillæg til Lov Nr. 334 af 22. December 1937 er et Skridt, det erkender vi, men, som sædvanlig, kun et lille i den tilsigtede Retning.

Vi har i Aaret 1938 staaet over for den i og for sig meget glædelige Kendsgerning, at Kornhøsten over det hele Land baade kvantitativt og kvalitativt har været usæd-